

Capitolul 1

O mulțime de trandafiri roșii cu tulpină lungă inundaseră apartamentul de hotel – cadoul cu adevărat perfect. *Totul era perfect!*

„E oare posibil să mai existe undeva pe pământ vreun bărbat mai norocos decât mine“, se întrebă în gând David Brandt, cuprinzând-o în brațe pe Melanie, proaspăta lui soție. Probabil pe undeva prin Yemen, vreun țaran musulman – să zicem – s-ar putea considera, la fel ca el, un norocos al sorții că are o a doua capră, dar, cu siguranță, în San Francisco era singurul.

Cuplul privi pe fereastra livingului Apartamentului Mandarin al hotelului Grand Hyatt. În depărtare se vedeau luminile din Berkeley, Alcatraz, și conturul grațios iluminat al podului Golden Gate.

– Este incredibil! exclamă încântată Melanie. Totul ne-a ieșit grozav azi, n-aș schimba nimic.

– Nici eu, șopti el. Ei, poate că nu i-aș mai invita pe ai mei.

Râseră amândoi. În urmă cu doar câteva minute își luaseră rămas-bun de la ultimii dintre cei trei sute de invitați care fuseseră prezenți în sala de recepții a hotelului. Nunta se încheiase în sfârșit cu toasturile, dansul, îmbrățișările și săruturile de la tort. Acum erau doar ei doi. Amândoi aveau 29 de ani și toată viața înainte.

David întinse mâna după două pahare pline cu șampanie, așezate de el pe o măsuță lăcuită.

– Un toast, anunță el, pentru cel mai norocos al doilea om din lume.

– Al doilea? întrebă ea, zâmbind și prefăcându-se șocată. Cine-i primul?

Își înlănțuiră brațele și sorbiră lung din paharele de cristal.

– Un țaran care are două capre. Îți explic eu mai târziu! Am ceva pentru tine, își aminti brusc David.

Îi dăruise deja un inel cu un diamant perfect de cinci carate, pe care știa că ea îl va purta doar ca să le facă plăcere părinților lui. Merse până la smochingul care era agățat de spătarul unui scaun și se întoarse lângă ea cu o cutie de bijuterii de la Bulgari.

– Nu, David! protestă Melanie. Tu ești cadoul meu.

– Deschide-l oricum! o îndemnă el. O să-ți placă.

Ea deschise cutiuța. Pe un așternut din catifea era un set de cercei ca niște inele mari din argint în jurul căte unei luni cu un design extravagant, din diamante.

– Așa te văd eu! spuse soțul.

Melanie își țină de probă cerceii în dreptul lobilor urechilor. Erau perfecți și ea era la fel.

– Ești totul pentru mine, murmură David.

Se sărutară și el îi desfăcu fermoarul de la rochie, lăsând să-i alunece decolteul până sub umeri. O sărută pe gât, apoi chiar deasupra sânilor.

Se auzi un ciocănit în ușa apartamentului.

– Șampania! strigă o voce dindărătul ei.

Pe moment, David se gândi să-i strige s-o lase la ușă. Toată seara tânjise să-i dezgolească soției sale umerii albi și moi din rochia de mireasă.

– Of, du-te și ia-o! șopti Melanie, scuturându-i cerceii prin fața ochilor. Eu îmi pun ăștia!

Se desprinse din îmbrățișarea lui și merse cu spatele spre baia uriașă a apartamentului, cu un zâmbet licărindu-i în ochii umezi, căprui. Dumnezeu, cât iubea ochii aceia!

Ducându-se să deschidă, David se gândea că nu-și dorea să fie în locul altcuiva atunci. Nici măcar pentru o a doua capră.

Capitolul 2

Phillip Campbell își imaginase de sute de ori acest moment, scena aceasta deosebită. Știa că mirele va deschide ușa. Pași înăuntru.

– Felicitări! murmură Campbell, oferind șampania.

Se uită cu atenție la bărbatul dinaintea lui, cu cămașa deschisă și cu o cravată neagră atârându-i la gât.

David Brandt abia dacă îi aruncă vreo privire, ocupat fiind să inspecteze cutia împodobită cu o panglică viu colorată. Krug, Clos du Mesnil, 1989.

„Care este cel mai rău lucru pe care l-ar putea face vreodată cineva? se întreba în sinea lui Campbell. Pot fi oare capabil de așa ceva? Sunt în stare s-o fac?“

– Are vreo carte de vizită? întrebă mirele, scotocindu-se în buzunarul de la pantaloni după bacșiș.

– Doar asta, domnule! Campbell făcu un pas în față și înfipse adânc un cuțit în pieptul mirelui, între a treia și a patra coastă, ca să ajungă direct la inimă. Pentru omul care le are pe toate! mai adăugă el, forțându-și înaintarea în cameră și închizând ușa în spatele lui cu o mișcare iute a piciorului.

Apoi îl învărti în loc pe David Brandt, îl trânti cu spatele în ușă și apăsă și mai mult lama.

Mirele înțepeni într-un spasm de șoc și durere. Din piept îi ieșiră sunete guturale – ca niște râsufări înăbușite, slabe și bolborositoare. Făcuse ochii mari de mirare.

„Este uimitor“, gândi Campbell. Simțea efectiv cum puterea mirelui slăbește. Bărbatul în cauză abia trăise unul dintre cele mai minunate momente din viața lui și, acum, după doar câteva minute, era pe punctul de a muri.

Campbell se dădu un pas în spate, iar corpul mirelui se prăbuși la pământ. Camera începu să se clatine ca o barcă zdruncinată, apoi totul prinse parcă viteză și lucrurile se precipitară. I se părea că vizionează un scurtmetraj cu știri. Extraordinar! Nu era deloc cum își imaginase.

Auzi vocea femeii și avu prezența de spirit să scoată cuțitul din pieptul lui David Brandt, după care se grăbi să o intercepteze la ieșirea spre dormitor când își făcu apariția, îmbrăcată încă în rochia ei lungă de dantelă.

– David? spuse ea cu un zâmbet pe față care se transformă în groază când îl văzu pe Campbell. Unde este David? Cine ești dumneata?

Ochii ei rătăciră îngroziți fixându-se mai întâi pe chipul lui, pe lama cuțitului și apoi pe corpul soțului ei, întins pe jos.

– O, Doamne Dumnezeule! David! țipă ea. O, David, David!

Campbell voia să și-o amintească așa, cu expresia aceea împietrită de spaimă în ochii larg deschiși. Bucuria și speranța care în urmă cu câteva minute sclipeau atât de puternic în ei, dispăruseră cu desăvârșire. Rosti pe nerăsuflute:

– Vrei să știi de ce? Ei bine, și eu la fel!

– Ce-ai făcut? urlă din nou Melanie, străduindu-se să înțeleagă.

Ochii ei înspăimântați săgetau de colo-colo prin cameră, căutând o cale de salvare. Brusca, dădu să fugă spre ușa de la living. Campbell o înșfăcă de încheietura mâinii și îi puse la gât cuțitul însângerat.

– Te rog! scânci ea cu ochii înghețați. Te rog, nu mă omori!

– Adevărul e, Melanie, că sunt aici ca să te salvez! spuse el zâmbind.

Campbell coborî lama și o înfipse în ea. Trupul firav micni și femeia scoase un strigăt brusc. Ochii îi clipiră de câteva ori asemenea unui bec care pâlpâie. Un horcăit de moarte îi scutură tot corpul. „De ce?“ întrebau parcă ochii ei rugători. „De ce?“

Îi luă cam un minut lui Campbell să-și recapete suflul. Simțea încă în nări mirosul sângelui lui Melanie Brandt. Aproape că nu-i venea să creadă ce făcuse. Cără corpul miresei înapoi în dormitor și o așeză pe pat.

Era frumoasă, avea trăsături delicate și era așa de tânără! Își aminti când o văzuse prima dată și cum îl atrăsese de-atunci. Femeia avea impresia că are lumea toată la picioare.

Își trecu dosul palmei pe obrazul ei neted și cuprinse între degete unul din cercei, care înfățișa o lună zâmbitoare.

„Care este cel mai rău lucru pe care l-ar putea face cineva?“ se întrebă iarăși Campbell în gând, inima bătându-i puternic în piept.

Ceea ce tocmai făcuse? „Nu încă, îi răspunse o voce lăuntrică. Nu chiar.“ Încet, ridică poalele frumoasei rochii de mireasă.

Capitolul 3

Era puțin înainte de opt și jumătate într-o dimineață de luni în iunie, una dintre diminețile acelea de vară mohorâte, friguroase, pentru care San Francisco este vestit. Săptămâna mea începuse prost pentru că stăteam în sala de așteptare a doctorului Roy Orenthaler, medicul meu generalist, și răsfoiam numere vechi din revista *The New Yorker*.

Vin la doctorul Roy, cum m-am obișnuit să-i spun, încă de când eram studentă la Sociologie la Universitatea de Stat San Francisco și de atunci trec pe la el obligatoriu o dată pe an pentru un examen medical general. Asta se întâmplase și marțea trecută. Spre surprinderea mea, la sfârșitul săptămânii mă sunase și îmi ceruse să trec astăzi pe la cabinet înainte de a merge la serviciu.

Mă aștepta o zi încărcată: două cazuri în derulare și o mărturie de depus la tribunalul districtual. Speram să reușesc să ajung la birou în jurul orei nouă.

– Domnișoară Boxer, mă strigă în sfârșit asistenta, domnul doctor vă poate primi acum.

Am urmat-o în biroul doctorului.

În general, Orenthaler mă întâmpina cu câte o glumă bine intenționată la adresa poliției, ca de exemplu: „Păi, dacă tu ești aici, cine mai este pe străzi să-i prindă?” Aveam treizeci și patru de ani și de doi ani eram inspector principal la Secția omucideri de pe lângă Palatul de Justiție.

De data asta însă, doctorul se ridică țepăn de pe scaun și drept subit articulă scurt numele meu:

– Lindsay!

Îmi făcu semn să iau loc pe scaunul din fața biroului lui.

„Ho-pa!”

Până în acest moment părerea mea despre doctori era simplă: când unul dintre ei îți aruncă privirea aceea adâncă, îngrijorată, e vorba despre trei lucruri și doar unul dintre ele e de rău. Fie vor să te invite în oraș, fie se pregătesc să-ți comunice niște vești proaste, fie tocmai au cheltuit o avere pe recondiționarea mobilierului.

– Vreau să-ți arăt ceva! începuse Orenthaler. Așeză un diapozitiv în dreptul unei surse de lumină și îmi indică vreo câteva porțiuni de sfere minuscule ca niște fantome într-un curent de pete mai mici: Aceasta este o fotografie mărită a probei de sânge pe care am recoltat-o de la tine. Celulele mai mari sunt eritrocite sau globule roșii.

– Par vesele! am glumit eu nervoasă.

– Chiar sunt, Lindsay! spuse doctorul fără vreo de urmă de amuzament în glas. Problema e că nu ai prea multe.

M-am uitat fix în ochii lui în speranța că se vor relaxa și vom schimba subiectul cu ceva mai banal, bunăoară: „Ar fi bine să lucrezi mai puțin și să dormi mai mult!”

– Este o boală, Lindsay! continuă Orenthaler. Se numește anemia aplastică a lui Negli. Este rară! În principiu, organismul nu mai produce globule roșii. Doctorul ridică la nivelul ochilor o fotografie. Iată cum arată o activitate normală a sângelui!

În imaginea respectivă, fondul întunecat arăta ca intersecția străzilor Market și Powell la ora 17, asemenea unui ambuteiaj virtual de sfere energetice comprimate; toate, mesageri rapizi ce transportau oxigen spre părți din organismul altcuiva.

Prin contrast, al meu arăta la fel de aglomerat ca un sediu politic la două ore după ce candidatul respectiv își recunoscuse înfrângerea.

– Se poate trata, nu-i așa? sună întrebarea mea.

Era mai mult o afirmație decât o interogație.

– Se tratează, Lindsay, spuse Orenthaler după o pauză, dar este grav!

O săptămână mai târziu am revenit, pur și simplu pentru că aveam ochii injectați și lăcrimoși, descoperisem pe lenjeria intimă o mică sângerare, neașteptată, și zilnic în jurul orei trei mă simțeam de parcă un fel de spiriduș dornic de fier îmi secătua rezervele de energie. Tocmai mie, care făceam de obicei două schimburi și munceam câte paisprezece ore pe zi, încât mi se adunaseră șase săptămâni de concediu neluat.

– Cât de gravă este boala? se auzi slăbită vocea mea.

– Globulele roșii sunt vitale pentru procesul de oxigenare al organismului, începu Orenthaler să-mi explice. Hematopoieza sau formarea de globule roșii în măduva oaselor.

– Doctore Roy, aici nu suntem la o conferință medicală. Cât de grav este?

– Ce vrei să auzi, Lindsay? Diagnosticul sau ipoteze?

– Vreau să aud adevărul!

Orenthaler înclină afirmativ din cap. Se ridică în picioare, ocoli biroul și mă luă de mână.

– Atunci, iată adevărul, Lindsay: boala asta îți amenință viața!

– Amenință viața?

Inima mea încetă parcă să mai bată, iar gâtul mi se uscă brusc.

– Este fatală, Lindsay!

Capitolul 4

Sunetul sec, rece al cuvintelor mă lovi ca o un glonț drept în frunte. „Fatală, Lindsay!“ Așteptam ca doctorul Roy să-mi spună că făcuse doar o glumă nesărată sau că analizele se amestecaseră cu ale altcuiva.

– Vreau să te trimit la un hematolog, Lindsay! continuă Orenthaler. Ca la multe alte boli, există stadii. Stadiul unu se manifestă ca o ușoară reducere a numărului celulelor. Se poate trata cu transfuzii lunare. Stadiul doi apare când se înregistrează o lipsă sistematică a globulelor roșii. În stadiul trei, s-ar impune spitalizarea și un transplant de măduvă, probabil chiar extirparea splinei.

– Și eu unde mă aflu? l-am întrebat, trăgând adânc aer în piept.

– Numărul tău de eritrocite ajunge abia la 200 la un centimetru cub de sânge pur. Adică, ești pe muchie.

– Pe muchie?

– Pe pragul dintre stadiile doi și trei, spuse doctorul.

În viața oricui vine un moment când își dă seama că prioritățile se schimbă. Cursul lipsit de griji al vieții tale se izbește deodată de un zid de piatră și toți acei ani zburdalnici iau dintr-odată sfârșit. În meseria mea, observ mereu cum acest moment pune stăpânire cu forța pe oameni. Acum mi-a venit și mie rândul.

– Asta ce înseamnă? m-am interesat eu în șoaptă.

Camera începuse să se învârtă ușor cu mine.